

opusdei.org

Treball de Déu

Us oferim en àudio i text,
l'homilia de sant Josepmaria
"Treball de Déu" publicada a
"Amics de Déu" i pronunciada el
6 de febrer de 1960.

05/02/2021

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#) i [Youtube](#)

Començar, ho fan molts; acabar,
pocs, i entre aquests pocs hem d'estar

els qui procurem captenir-nos com a fills de Déu. No ho oblideu: solament la tasca acabada amb amor, ben enllestida, mereix aquell aplaudiment del Senyor, que podem llegir a la Sagrada Escripura: *val més l'acabament d'una obra que el seu principi.*[1]

Potser en d'altres converses ja m'heu sentit contar aquesta anècdota; sigui com sigui, m'interessa de recordar-vos-la novament perquè és molt gràfica, alliçonadora. En una ocasió jo cercava en el Ritual Romà la fórmula per a beneir l'última pedra d'un edifici, que és la important, ja que recull, com un símbol, el treball dur, esforçat i perseverant de moltes persones, durant molts anys. Em vaig endur una sorpresa en veure que no existia; calia conformar-se amb una *benedictio ad omnia*, amb una benedicció genèrica. Us confesso que em semblava impossible que es donés aquesta llacuna, i vaig

repassar a poc a poc, bé que inútilment, l'índex del Ritual.

Hi ha molts cristians que han perdut el convenciment que la integritat de Vida, reclamada pel Senyor als seus fills, exigeix una autèntica cura en la realització de les tasques que els són pròpies, que ells han de santificar, descendint fins als detalls més petits.

No podem oferir res al Senyor que, dins les pobres limitacions humanes no sigui perfecte, sense màcula, fet atentament així mateix en els detalls més mínims: Déu no accepta les potineries. *No oferiu res que tingui defectes*, ens amonesta l'Esclusura Santa, *puix que no seria digne d'Ell*.^[2] Per això, el treball de cadascú, aquesta feina que ocupa les nostres jornades i energies, ha de ser una ofrena digna per al Creador, *operatio Dei*, treball de Déu i per a Déu: en un mot, un quefer acomplert, impecable.

Si us hi fixeu, entre les moltes lloances que foren dites a Jesús pels qui en contemplaren la vida, n'hi ha una que en certa manera les abraça totes. Vull dir aquella exclamació, reblida d'accents d'esbalaïment i d'entusiasme, que la multitud repetia espontàniament en presenciar atònita els seus miracles: *bene omnia fecit*,^[3] tot ho ha fet admirablement bé: els grans prodigis i les coses petites, quotidianes, que no van enlluernar ningú, però que Crist va realitzar amb la plenitud de qui és *perfectus Deus, perfectus homo*,^[4] perfecte Déu i home perfecte.

Tota la vida del Senyor m'enamora. Tinc, a més a més, una debilitat particular pels seus trenta anys d'existència oculta a Betlem, a Egipte i a Natzaret. Aquest temps —llarg— del qual, a l'Evangelí, amb prou feines se'n parla, ens apareix desproveït de significat propi als ulls de qui el considera amb

superficialitat. I, això no obstant, sempre he sostingut que aquest silenci sobre la biografia del Mestre és ben eloqüent i enclou lliçons de meravella per als cristians. Van ésser uns anys intensos de treball i d'oració, durant els quals Jesucrist va menar una vida corrent —com la nostra, si així ho volem—, divina i humana alhora; en aquell taller d'artesà, senzill i ignorat, com després davant la multitud, tot ho acomplí a la perfecció.

El treball, participació del poder diví

Des del començament de la seva creació, l'home —no m'ho invento jo— ha hagut de treballar. N'hi ha prou amb obrir la Sagrada Bíblia a les primeres planes, i hi podrem llegir que —abans que el pecat entrés en la humanitat i, com a conseqüència d'aquesta ofensa, la mort i les penalitats i les misèries[5]

— Déu va formar Adam amb el fang de la terra, i va crear per a ell i per a la seva descendència aquest món tan bell, *ut operaretur et custodiret illum*, [6] a fi que el treballés i el custodiés.

Ens hem de convèncer, doncs, que el treball és una estupenda realitat, que ens és imposat com una llei inexorable a la qual tots, d'una manera o d'una altra estem sotmesos, encara que n'hi hagi alguns que pretenguin d'eximir-se'n. Apreneu-ho bé: aquesta obligació no ha sorgit pas com una seqüela del pecat original, ni tampoc no es redueix a una troballa dels temps moderns. Es tracta d'un mitjà necessari que Déu ens confia aquí a la terra, dilatant-nos els dies i fent-nos partícips del seu poder creador, perquè ens guanyem el pa i collim alhora *fruits per a la vida eterna*: [7] *l'home neix per a treballar, com els ocells neixen per a volar*. [8]

Em direu que han passat molts segles i que són molt pocs els qui pensen així; que la majoria, si de cas, s'afanyen per motius ben diversos: els uns, pels diners; d'altres per mantenir una família; i d'altres, per aconseguir una certa posició social, per desenvolupar llurs capacitats, per satisfer les seves passions desordenades, per contribuir al progrés social. I, en general, amb les seves ocupacions és com si s'enfrontessin amb una necessitat de la qual no poden evadir-se.

Davant aquesta visió obtusa, egoista, baixa, tu i jo ens hem de recordar, i hem de recordar-ho als altres que som fills de Déu, als quals, com a aquells personatges de la paràbola evangèlica, el nostre Pare ha adreçat una idèntica invitació: *fill, vés a treballar a la vinya.*[9] Us asseguro que si ens entossudim cada dia a considerar així les nostres obligacions personals, com un

requeriment diví, aprendrem d'enllestir la feina amb la major perfecció humana i sobrenatural de què siguem capaços. Potser en alguna ocasió ens rebel·larem —com el fill gran que respongué: *no vull anar-hi*—,[10] però sabrem reaccionar, penedit, i ens dedicarem amb un esforç més gran al compliment del deure.

Si la sola presència d'una persona de categoria, digna de consideració, basta perquè es captiguin millor els qui són davant seu, ¿com és que la presència de Déu, constant, difosa per tots els racons, coneguda per les nostres potències i gratament estimada, no ens fa sempre millors en totes les nostres paraules, activitats i sentiments?[11] Veritablement, si aquesta realitat que Déu ens veu estigués ben gravada en les nostres consciències, i ens adonéssim que tota la nostra tasca, tota absolutament —no hi ha res que

s'escapi de la seva mirada—, es desenvolupa en la seva presència, amb quin compte acabaríem les coses o que diferents serien les nostres reaccions! I aquest és el secret de la santedat que vaig predicant des de fa tants anys: Déu ens ha cridat a tots perquè l'imitem; i a vosaltres i a mi perquè, vivint enmig del món —tot essent persones del carrer!— sapiguem col·locar Crist Nostre Senyor al cim de totes les activitats humanes honestes.

Ara entendreu encara millor que si algun de vosaltres no estimés la feina, la que li correspon!, si no se sentís autènticament compromès en una de les nobles ocupacions terrenals per santificar-la, si li manqués una vocació professional, no arribaria mai a calar en l'entranya sobrenatural de la doctrina que exposa aquest sacerdot, justament perquè li faltaria una

condició indispensable: la de ser un treballador.

Us haig de dir, i no hi ha cap presumpció per part meva, que m'adono de seguida si aquesta conversa cau en un sac foradat o bé si s'esquitlla per damunt de qui m'escolta. Deixeu que us obri el cor perquè m'ajudeu a donar gràcies a Déu. Quan, el 1928, vaig veure què volia el Senyor de mi, vaig començar la feina immediatament. En aquells anys —gràcies, Déu meu, perquè hi va haver molt per a sofrir i molt per a estimar!—, em van prendre per boig; d'altres, fent una ostensió comprensiva, em deien *somiador*, però somiador de somnis impossibles. Malgrat tot, i malgrat la meva pròpia misèria, vaig continuar sense descoratjar-me; com que *allò* no era cosa meva, va anar obrint camí enmig dels contratemps, i avui és una realitat estesa per tota la terra, d'un pol a l'altre, que sembla

tan natural a la majoria perquè el Senyor ha tingut compte que es reconeguéssim com a cosa seva.

Us deia que tot just he canviat dues paraules amb algú, m'adono de si m'entén o no. No em passa com a la lloca que està covant, i una mà estranya li esmuny un ou d'ànega. Passen els dies i només quan els pollets trenquen la closca i veu com corre aquell floc de llana, per la seva manera desmanyotada de caminar —una pota aquí, l'altra allà— ja veu que aquest no és dels seus; que mai no aprendrà a piular, per més que s'hi entesti. Mai no he maltractat ningú que m'hagi girat l'esquena ni tan sols quan els meus desigs d'ajuda han estat pagats amb un rebuf. Per això, cap allà l'any 1939, m'atragué l'atenció un rètol que vaig trobar en un edifici on donava un curs de recés a uns universitaris. Deia així: que *cada caminant segueixi el seu camí*; era un consell aprofitable.

Perdoneu-me aquesta digressió i, encara que no ens hàgim apartat del tema, reprenguem el fil conductor. Convenceu-vos que la vocació professional és part essencial, inseparable, de la vostra condició de cristians. El Senyor us vol sants al lloc on us trobeu, en l'ofici que hàgiu triat pels motius que sigui: a mi, tots em semblen bons i nobles —mentre no s'oposin a la llei divina—, i capaços d'ésser elevats al pla sobrenatural, és a dir, empeltats en aquest corrent d'Amor que defineix la vida d'un fill de Déu.

No puc evitar una certa inquietud quan algú, en parlar de la seva feina, posa cara de víctima, afirma que d'hores al dia li n'absorbeix qui-sap-les i, en veritat, no arriba a fer ni la meitat de la feina de molts dels seus companys de professió que, al cap i a la fi, potser es mouen per criteris egoistes o bé, si més no, merament humans. Tots els qui som aquí,

mantenint un diàleg personal amb Jesús, exercim una ocupació ben precisa: metge, advocat, economista... Penseu una mica en els col·legues vostres que es destaquen pel prestigi professional, per l'honradesa, pel servei abnegat: ¿que no esmercen moltes hores de la jornada —i fins i tot de la nit— en aquesta feina? Que no tenim res a aprendre d'ells?

Mentre parlo, jo també examino la meva conducta i us confesso que, en plantejar-me aquesta pregunta, sento un xic de vergonya i el desig immediat de demanar perdó a Déu, pensant en la meva resposta tan feble, tan llunyana de la missió que Déu ens ha confiat en el món. *Crist —escriu un Pare de l'Església— ens ha deixat perquè fóssim com llànties; perquè ens convertíssim en mestres dels altres; perquè actuéssim com a ferment; perquè visquéssim com àngels entre els homes, com adults*

entre els nens, com espirituals entre gent solament racional; perquè fóssim llavor; perquè donéssim fruit. No caldria obrir la boca si la nostra vida resplendís així. Sobrarien les paraules si mostréssim les obres. No hi hauria ni un sol pagà si nosaltres fóssim veritablement cristians.[12]

Valor exemplar de la vida professional

Cal que evitem l'error de considerar que l'apostolat es redueix al testimoniatge d'unes pràctiques pietoses. Tant tu com jo som cristians, però alhora, i sense solució de continuïtat, ciutadans i treballadors, amb unes obligacions clares que hem de complir d'una manera exemplar, si és que de debò ens volem santificar. És Jesucrist qui ens aplega: *vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar una ciutat posada dalt d'una muntanya; ni tampoc no encenen una llàntia i la*

posen sota el mesuró, sinó sobre el portallànties perquè faci llum als qui són a la casa. Que així mateix resplendeixi la vostra llum davant dels homes, de manera que vegin les vostres bones obres i hi glorifiquin el Pare del cel.[13]

El treball professional —sigui quin sigui— es converteix en un canelobre que il·lumina els vostres col·legues i amics. Per això acostumo a repetir als qui s'incorporen a l'Opus Dei, i la meva afirmació val per a tots els qui m'escolteu: què m'importa que em diguin que en tal és un bon fill meu —un bon cristià—, però un mal sabater! Si no s'esforça per aprendre bé l'ofici, o bé per executar-lo amb cura, no podrà santificar-lo ni oferir-lo al Senyor; i la santificació del treball ordinari constitueix com si diguéssim la polleguera de la veritable espiritualitat per als qui —immergits en les realitats

temporals— estem decidits a tractar Déu.

Lluiteu contra aquesta excessiva comprensió que cada u té amb si mateix: exigiu-vos! De vegades pensem massa en la salut; en el descans que no ha de faltar, justament perquè cal per al retorn a la feina amb renovades forces. Però aquest *repòs* —ja fa tants d'anys que ho vaig escriure— *no és pas no fer res: és distreure'ns en activitats que exigeixen menys d'esforç.*

En d'altres ocasions, amb falses excuses, som massa còmodes, ens oblidem de la beneïda responsabilitat que pesa damunt les nostres espatlles, ens conformem amb allò que basta per a sortir del compromís, ens deixem arrossegar per raons enganyoses perquè ens estiguem amb les mans plegades, mentre Satanàs i els seus aliats no fan vacances. Escolta amb atenció, i

medita-ho, allò que escrivia sant Pau als cristians servents d'ofici: els instava que obeïssin els amos, *no servint-los solament quan tenen els ulls posats en vosaltres, com si només creguéssiu plaure als homes, sinó com a servents de Crist que compleixen la voluntat de Déu de tot cor, servint amb amor, fent-vos càrrec que ho feu al Crist i no als homes.*^[14] ¡Quin bon consell perquè el seguim, tant tu com jo!

Demanam llum a Jesucrist Senyor Nostre, i preguem-li que ens ajudi a descobrir, a cada instant, aquest sentit diví que transforma la nostra vocació professional en la polleguera sobre la qual es fonamenta i gira la nostra crida a la santedat. A l'Evangelí, trobareu que Jesús era conegut com *faber, filius Mariae*,^[15] l'obrer, el fill de Maria; així també nosaltres, amb un sant orgull, hem de demostrar amb fets que som treballadors!, homes i dones feiners!

Ja que ens hem de captenir sempre com a enviats de Déu, hem de tenir molt present que no el servim amb lleialtat quan abandonem la feina; quan no compartim amb els altres el deler i l'abnegació en el compliment dels compromisos professionals, quan podem ésser assenyalats com a dropos, informals, frívols, desordenats, mandrosos, inútils... Perquè qui negligeix aquestes obligacions, en aparença menys importants, difícilment vencerà en les altres de vida interior, que certament costen més. *Qui és fidel en el mínim, és fidel en el molt, i qui és injust en el mínim, és injust en el molt.* [16]

No parlo d'ideals imaginaris. M'atinc a una realitat molt concreta, d'una importància cabdal, capaç de canviar l'ambient més pagà i més hostil a les exigències divines, tal com es va esdevenir en aquella primera època de l'era de la nostra salvació.

Assaboriu aquestes paraules d'un autor anònim d'aquells temps, el qual resumeix així la grandesa de la nostra vocació: els cristians són *per al món allò que l'ànima és per al cos. Viuen al món, però no són mundans, així com l'ànima és en el cos sense ésser corpòria. Habiten en tots els pobles, talment com l'ànima és en totes les parts del cos. Actuen per llur vida interior sense fer-se notar, com l'ànima per la seva essència... Viuen com pelegrins entre coses moridores, en l'esperança de la incorruptibilitat del cel, com l'ànima immortal viu ara en una tenda mortal. Es multipliquen de dia en dia sota les persecucions, com l'ànima s'embelleix mortificant-se... I no els és lícit, als cristians, d'abandonar llur missió en el món, talment com a l'ànima no li és permès de separar-se voluntàriament del cos.*

[17]

Equivocaríem, doncs, el camí, si ens desentenguéssim dels afanys

temporals: aquí també us hi espera el Senyor; estigueu segurs que a través de les circumstàncies de la vida ordinària, ordenades o bé permeses per la Providència en la seva saviesa infinita, els homes ens hem d'acostar a Déu. No assolirem aquest fi si no tendim a acabar bé la feina; si no perseverem en l'empenta del treball començat amb il·lusió humana i sobrenatural; si no exercim el nostre ofici com qui millor l'exerceixi i si és possible —em sembla que si veritablement ho vols, ho serà— millor que el millor, perquè utilitzarem tots els mitjans terrenals honrats, i els espirituals que calguin, per oferir a Nostre Senyor una tasca exquisida, acabada com una filigrana, exacta.

El treball que esdevé oració

Acostumo a dir sovint que, en aquestes estones de conversa amb Jesús, que ens veu i ens escolta des

del Sagrari, no podem caure en una oració impersonal; i comento que, per meditar de forma que s'instauri de seguida un diàleg amb el Senyor —no cal la remor de paraules—, hem de sortir de l'anonimat, posar-nos en la seva presència tal com som, sense emboscar-nos en la multitud que emplena l'església, ni deixatar-nos dins una rastellera de paraules buides, que no brollen del cor, sinó, tirant llarg, d'un costum desproveït de contingut.

Doncs ara hi afegeixo que la teva feina també ha de ser una oració personal, s'ha de convertir en una gran conversa amb el Nostre Pare del Cel. Si cerques la santificació dins la teva activitat professional i per mitjà d'ella, necessàriament t'hauràs d'esforçar perquè es converteixi en una oració sense anonimat. Tampoc aquests afanys teus no poden caure en la foscor anodina d'una feina rutinària, impersonal, ja que en

aquest mateix instant s'hauria mort
l'al·licient diví que anima el teu
quefer quotidià.

Ara em vénen a la memòria els meus
viatges als fronts de batalla durant la
guerra civil espanyola. Sense
comptar amb cap mitjà humà, acudia
allà on hi havia algú que necessités la
meva tasca de sacerdot. En aquelles
circumstàncies tan peculiars, que
potser donaven peu a molts per a
justificar llurs abandons i
descurances, no em limitava a
suggerir un consell simplement
ascètic. Em movia aleshores la
mateixa preocupació que sento ara,
la qual miro que el Senyor desperti
en cada un de vosaltres:
m'interessava pel bé de les ànimes, i
també per l'alegria ací a la terra; els
animava a aprofitar el temps amb
feines útils; que la guerra no
constuís com un parèntesi tancat en
llur vida; els demanava que no
s'abandonessin, que fessin el possible

per no convertir la trinxera i la garita en una mena de sala d'espera de les estacions de ferrocarril d'aleshores, on la gent matava el temps, tot esperant aquells trens que semblava que no havien d'arribar mai...

Els suggeria concretament que s'ocupessin en alguna activitat de profit —estudiar, aprendre idiomes, per exemple— compatible amb el seu servei de soldats; els aconsellava que no deixessin mai d'ésser homes de Déu i que fessin per manera que tota la seva conducta fos *operatio Dei*, treball de Déu. I em commovia en comprovar que aquells xicots, en situacions no gens fàcils, responien meravellosament: se'ls notava la solidesa del tremp interior.

Recordo també la temporada de la meva estada a Burgos, en aquella mateixa època. N'hi anaven tants, a passar uns dies amb mi, en temps de permís, deixant a part els qui

romanien destacats a les casernes de la zona. Com a habitatge compartia, amb uns pocs fills meus, la mateixa habitació d'un hotel atrotinat i, mancat encara d'allò que era més imprescindible, ens organitzàvem de manera que als qui venien —eren centenars!— no els faltés el necessari per a reposar i refer-se.

Tenia el costum de sortir a passejar per la vora de l'Arlanzón, mentre parlava amb ells, mentre escoltava les seves confidències, mentre tractava d'orientar-los amb el consell oportú que els confirmés o els obrís horitzons nous de vida interior; i sempre, amb l'ajuda de Déu, els animava, els estimulava, els encenia en la seva conducta de cristians. A vegades, els nostres passeigs, arribaven fins al monestir de Las Huelgas, i en d'altres ocasions ens escapàvem cap a la Catedral.

M'agradava pujar en una torre, per tal que contemplant de prop la cresteria, una autèntica randa de pedra, fruit d'una obra pacient, costosa. Durant aquestes xerrades els feia veure que aquella meravella no es veia de baix estant. I a fi de materialitzar allò que tan sovint els havia explicat, els deia: això és el treball de Déu, l'obra de Déu!: acabar la tasca personal amb perfecció, amb bellesa, amb la finor d'aquestes delicades blondes de pedra.

Comprenien, davant aquesta realitat que entrava pels ulls, que tot això era oració, un bonic diàleg amb el Senyor. Els qui van esmerçar les seves energies en aquesta feina, sabien perfectament que des dels carrers de la ciutat ningú no valoraria llur esforç: només era per a Déu. ¿Ho entens, ara, com pot acostar al Senyor la vocació professional? Fes tu el mateix que aquells picapedrers, i el teu treball també serà *operatio*

Dei, una feina humana amb entranyes i perfils divins.

Convençuts que Déu és a tot arreu, nosaltres conreuem els camps lloant el Senyor, solquem els mars i exercim tots els altres oficis nostres cantant les seves misericòrdies.^[18] D'aquesta manera estem units a Déu en tot moment. Ni que estigieu aïllats, fora del vostre ambient habitual —com aquells nois de la trinxera—, viureu endinsats en el Senyor, mitjançant aquest treball personal i esforçat, continu, que haureu sabut convertir en oració, perquè l'haureu començat i acabat en la presència de Déu Pare, de Déu Fill i de Déu Esperit Sant.

Però no oblideu que també esteu en presència dels homes, i que esperen de vosaltres —de tu!— un testimoni cristià. Per això, en l'ocupació professional, en tot allò que és humà, hem d'obrar de tal manera que no puguem sentir vergonya si ens veu

treballar qui ens coneix i ens estima, i que no li donem motiu de tornar-se vermell. Si us capteniu d'acord amb aquest esperit que procuro ensenyar-vos, no avergonyireu el qui confia en vosaltres, ni us sufocareu; i tampoc no us passarà com a aquell home de la paràbola que volgué bastir una torre: *després d'haver posat els fonaments i no podent-la acabar, tots els qui ho veien començaren a burlar-se d'ell, tot dient: aquest home ha començat a construir i no ho ha pogut acabar.*[19]

Us asseguro que si no em perdeu el punt de mira sobrenatural, coronareu la tasca, acabareu la vostra catedral, fins a posar l'última pedra.

Possumus!,[20] podem guanyar també aquesta batalla, amb l'ajuda del Senyor. Persuadiu-vos que no resulta difícil convertir el treball en un diàleg d'oració. Pel sol fet d'oferir-

l'hi i posar fil a l'agulla, Déu ja escolta, ja encoratja. Aconseguim l'estil de les ànimes contemplatives, enmig del treball de cada dia! Perquè ens envaeix la certesa que Ell ens mira, alhora que ens demana un venciment nou: aquest petit sacrifici, aquest somrís a la persona inoportuna, el fet de començar pel quefer menys agradable però més urgent, aquesta cura dels detalls d'ordre, amb perseverança en el compliment del deure quan seria tan fàcil d'abandonar-lo, aquest «no deixar per a demà el que hem d'acabar avui»: tot per donar-li gust a Ell, el Nostre Pare Déu! I potser damunt la taula, o en un lloc discret que no cridi l'atenció, però que a tu et serveixi com a despertador de l'esperit contemplatiu, hi poses el crucifix, que ja és per a la teva ànima i la teva ment el manual en què aprens les lliçons de servei.

Si et decideixes —sense rareses, sense abandonar el món, enmig de les teves ocupacions habituals— a entrar per aquests camins de contemplació, de seguida et sentiràs amic del Mestre, amb el diví encàrrec d'obrir les senderes divines de la terra a la humanitat entera. Sí, amb aquesta tasca teva contribuiràs a l'extensió del regnat de Crist en tots els continents. I se succeiran, una rera l'altra, les hores de treball ofertes per les nacions llunyanes que neixen a la fe, per als pobles d'orient privats bàrbarament de professar amb llibertat les seves creences, per als països d'antiga tradició cristiana on sembla que s'ha enfosquit la llum de l'Evangelí i que les ànimes es debaten en les ombres de la ignorància... Aleshores, quin valor que ateny aquesta hora de treball!, aquesta continuació d'una estona més, d'uns minuts més amb el mateix deler, fins a rematar la feina. Converteixes, d'una manera pràctica

i senzilla, la contemplació en apostolat, com una necessitat imperiosa del cor, que bat a l'uníson amb el dolcíssim i misericordiós Cor de Jesús, Senyor Nostre.

Tot fet per Amor

¿I com aconseguiré —sembla que em demanes— d'actuar sempre amb aquest esperit, que em mena a concloure amb perfecció la meva feina professional? La resposta no es meva, ve de sant Pau: *Treballeu baronívolament i encoratgeu-vos: tot el que feu, que sigui amb caritat;*^[21] feu-ho tot per Amor i lliurement; barreu sempre el pas a la por o a la rutina: serviu el Nostre Pare Déu.

M'agrada repetir —perquè ho tinc ben experimentat— aquells versos de poc valor artístic, però molt gràfics: *Mi vida es toda de amor / y, si en amor estoy ducho, / es por fuerza del dolor, / que no hay amante mejor / que aquel que ha sufrido mucho.*

Ocupa't de les teves obligacions professionals per Amor: porta-ho tot a terme per Amor, hi insisteixo, i comprovaràs —justament perquè estimes, tot i que assaboreixes l'amargor de la incomprensió, de la injustícia, del desagraïment i fins i tot del mateix fracàs humà— les meravelles que fa el teu treball. Fruit saborós, llavor d'eternitat!

S'esdevé, amb tot, que n'hi ha alguns —són bons, *bondadosos*— que assegurin de paraula que aspiren a difondre el bell ideal de la nostra fe, però en la pràctica s'acontenten amb una conducta professional lleugera, descurada: semblen caps de pardals. Si ens topem amb aquests cristians *de boca*, els hem d'ajudar amb afecte i amb claredat; i recórrer, quan calgui, a aquest remei evangèlic de la correcció fraterna: *si algú com a home que és, cau malauradament en alguna falta, vosaltres que sou espirituals, instruiu-lo en esperit de*

mansuetud, estant atent tu mateix, que no caiguis també en la mateixa temptació. Porteu els uns les càrregues dels altres, i complireu així la llei del Crist.[22] I, si sobre llur professió de catòlics s'hi afegeixen d'altres motius: més edat, experiència o responsabilitat, aleshores amb major motiu hem de parlar, hem de procurar que reaccionin, per tal que aconseguixin un major pes en llur vida de treball, orientant-los com un bon pare, com un bon mestre, sense humiliar.

És cosa que incita molt a meditar a poc a poc el comportament de sant Pau: *prou que ho sabeu, vosaltres, com cal que se'ns imiti. Perquè no vam estar entre vosaltres desordenadament, ni ens vam menjar de franc el pa dels altres, sinó que amb fatiga i suor treballàvem nit i dia per no ser carregosos per ningú... Ja quan estàvem plegats, us ho dèiem tot*

*sovint, això: qui no vulgui treballar,
que no mengi.*[23]

Per amor a Déu, per amor a les ànimes i per correspondre a la nostra vocació de cristians, hem de donar exemple. Per no escandalitzar, per no produir ni l'ombra de la sospita que els fills de Déu són fluixos o no serveixen, per no ser causa de desedificació... vosaltres heu d'esforçar-vos a oferir amb la vostra conducta la mesura justa, el bon tarannà d'un home responsable. Tant el camperol que llaura la terra mentre eleva contínuament el cor a Déu, com el fuster, el ferrer, l'oficinista, l'intel·lectual —tots els cristians— han d'ésser un model per a llurs col·legues, sense orgull, ja que queda ben clar en les nostres ànimes el convenciment que només si comptem amb Ell aconseguirem d'obtenir la victòria: nosaltres, *tots sols*, no podem aixecar ni un bri de palla de terra.[24] Per tant, cadascú a

la seva feina, en el lloc que ocupa en la societat ha de sentir l'obligació de fer un treball de Déu, que sembri a tot arreu la pau i l'alegria del Senyor. *El perfecte cristià sempre porta amb si mateix serenitat i goig. Serenitat, perquè se sent en presència de Déu; goig, perquè es veu voltat dels seus dons. Un cristià així, és veritablement un personatge reial, un sacerdot sant de Déu.*[25]

Per atènyer aquesta meta, ens hem de capténir moguts per l'Amor, no pas com qui suporta el pes d'un càstig o una maledicció: *i tot allò que feu de paraula o d'obra, feu-ho tot en nom de nostre Senyor Jesucrist, donant per mitjà d'Ell gràcies a Déu Pare.*[26] I així acabarem la tasca amb perfecció, omplint el temps, perquè serem instruments enamorats de Déu, que s'adonen de tota la responsabilitat i confiança que el Senyor diposita damunt les seves espatlles, malgrat la pròpia

feblesa. En cada una de les teves activitats, per tal com comptes amb la fortalesa de Déu, has de portar-te com aquell qui es mou exclusivament per Amor.

Però no tanquem els ulls a la realitat, tot conformant-nos amb una visió ingènua, superficial, que ens meni a la idea que ens espera un camí fàcil, i que n'hi ha prou, per a recórrer-lo, amb uns propòsits sincers i uns desigs ardents de servir Déu. No en dubteu: al llarg dels anys, es presentaran —potser abans que no ens pensem— situacions particularment costoses, que exigiran molt d'esperit de sacrifici i un major oblit d'un mateix. Fomenta aleshores la virtut de l'esperança i, amb audàcia, fes teu el crit de l'Apòstol: *perquè penso que els sofriments de la vida present, no es poden pas comparar amb aquella glòria futura que s'ha de manifestar en nosaltres;*[27] medita amb

seguretat i amb pau: com serà l'Amor infinit de Déu abocat damunt aquesta pobra criatura! Ha arribat l'hora, enmig de les teves ocupacions ordinàries, d'exercitar la fe, de despertar l'esperança, d'avivar l'amor; és a dir, d'activar les tres virtuts teologals, que ens impulsen a desterrar de seguida, sense dissimulacions, sense embuts, sense embolics, els equívocs en la nostra conducta professional i en la nostra vida interior.

En resum, germans meus estimats —altra vegada la veu de sant Pau— *manteniu-vos fermes i incommovibles, dedicats constantment a l'obra del Senyor. I tingueu per ben sabut que el vostre treball no és pas debades.*^[28] Ho veieu? És tota una trama de virtuts que es posa en joc, en exercir el nostre ofici, amb el propòsit de santificar-lo: la fortalesa, per a perseverar en la nostra labor, a pesar de les naturals dificultats i sense

deixar-se vèncer mai per
l'atabalament; la temperància,
perquè sigui gastada sense reserves i
per tal de superar la comoditat i
l'egoisme; la justícia, per al
compliment dels nostres deures
envers Déu, envers la societat, la
família, els col·legues; la prudència
per saber en cada cas què convé fer, i
llançar-nos a l'obra sense dilacions...
I tot, hi insisteixo, per Amor, amb el
sentit viu i immediat de la
responsabilitat del fruit del nostre
treball i del seu abast apostòlic.

Obres són amors i no bones raons, diu
un refrany, i em sembla que no cal
afegir-hi res més.

Senyor, concediu-nos la vostra
gràcia. Obriu-nos la porta del taller
de Natzaret, a fi que aprenguem a
contemplar-vos a Vós, amb la vostra
Mare Santa Maria, i amb el sant
Patriarca Josep —que estimo tant i
tant venero—, dedicats tots tres a

una vida de treball sant. Es remouran els nostres pobres cors, us cercarem i us trobarem en la labor quotidiana, que Vós desitgeu que convertim en obra de Déu, obra d'Amor.

[1] Eccli VII, 9.

[2] Lev XXII, 20.

[3] Mc VII, 37.

[4] Símbol *Quicumque*.

[5] Cfr. Rom V, 12.

[6] Gen II, 15.

[7] Ioh IV, 36.

[8] Job V, 7.

[9] Mt XXI, 28.

[10] Mt XXI, 29.

[11] Climent d'Alexandria, *Stromata*, VII, VII (PG 9, 450-451).

[12] St. Joan Crisòstom, *In Epistolam 1 ad Timotheum homiliae*, X, 3 (PG 62, 551).

[13] Mt V, 14-16.

[14] Eph VI, 6-7.

[15] Mc VI, 3.

[16] Lc XVI, 10.

[17] *Epistola ad Diognetum*, VI (PL 2, 1175).

[18] Climent d'Alexandria, *Stromata*, VII, VII (PL 9, 451).

[19] Lc XIV, 29-30.

[20] Mt XX, 22.

[21] 1 Cor XVI, 13-14.

[22] Gal VI, 1-2.

[23] 2 Thes III, 7-10.

[24] Cfr. Ioh XV, 5.

[25] Climent d'Alexandria, *Stromata*, VII, VII (PG 9, 451).

[26] Col III, 17.

[27] Rom VIII, 18.

[28] 1 Cor XV, 58.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/treball-de-deu/](https://opusdei.org/ca-es/article/treball-de-deu/)
(12/04/2026)